

куснити вѣтїи. Тропїти, за които казахмы дотука, полагать ся отъ нѣкои учители въ числото на фигуриты, за които идемъ да говоримъ.

За фигуриты.

105. *Фигури* или чъртежъ е единъ красивъ и искусственъ образъ, съ който си излагамы мыслити, за да дадемъ на изрѣченїето си живость, а въ слуха на слышатели ты однѣ сладость, тѣй щото да имъ произведе рѣчьта ни едно по-силно впечатлѣніе, отъ колкото едно просто и естествено изрѣченїе. Слѣдователно фигурата различа отъ тропѣтъ въ това, че тя може да стане и безъ метафорическы думы, и измѣненїето ѝ стои въ начина на изрѣченїето. Тѣй на примѣръ едно просто и естествено прѣдложенїе можемъ го прѣвърна на въпросително, и тогазы то е вещь риторическа фигура, като: *кой пасе стадо и отъ млѣкото на стадото не яде?* Вмѣсто който пасе стадо, той трѣбва да яде отъ млѣкото му.

Просопопея (лицетворенїе).

106. *Просопопея* е, когато вѣтїята ся обраща къмъ бездушны и безсловесны прѣдмѣты, и говори къмъ тѣхъ тѣй, като че имѣтъ чювства да го слушать. Милтонъ, като описва Евиный плачь, въ изгубеный имъ рай, когато ся изгонихъ праотцити ни изъ рая, прави слѣдующѣтъ просопопежъ: *Трѣбва ли да тя оставимъ, прѣсладкый рай, Божїе селенїе, гдѣто смы прїели бытіето си? Блаженны разходи, благопрїятны сѣнки, жилище божественно, трѣбва ли да ся отдѣлимъ отъ васъ? Азъ ся надбяхъ да прѣкарамы тука мирно, ако и отягчени отъ скърбъ, опрѣдѣленното ни време, до гдѣ умремъ. Вые нѣма да цѣтити на други страны, прекрасны цѣвтя, които азъ сутренна нагледвахъ, които вечеръ обикаляхъ, които прилѣжно съ рѣжжжж си исправяхъ, щомъ наченвахте да цѣтити, и които азъ съ толко удовольствїе наричахъ и означявахъ съ приличны наименованїя. Кой ще вы открие сега на слънцето? Кой ще вы урѣжда и разсажда отсега? Кой ще вы пои отъ райскыйтъ изворъ?*